Dan Raţiu

MIRAJ DE IARNĂ

„Aicea totul seamănă cu tine, sau poate eu asemănare-ţi caut.”
Macedonski

S-a desprins modulul de navă. Chiar şi numai gândul acesta îl face să se simtă de parcă o cortină de energie şi-ar fi slăbit apăsarea pe tâmplele lui Va putea, după otita timp, să nu se mai chinuie cu autocenzura gândurilor. E cumplit să fii obsedat de amintiri pe care nu le poţi distruge şi nici măcar controla, pentru că au devenit de* fa aproape materiale, o parte din tine însuţi. Să ştii că ai conştientul fa permanenţa supravegheat, să te ascunzi mereu şi de aici sentimentul că eşti hăituit oriunde or/îşi orice ai face.

Stop. Reflexul e rapid, format în nenumărate situaţii identice. O clipa de Destindere a fost de ajuns ca să Inceo-pa alunecarea. Doar un pas până la prăbuşirea totală. Nict nu mai ştie pentru a cita oară.

A început deja să se îndepărteze pe vârfurile picioarelor cu paşi mici, tremurători, pătruns încă de groaza abia evitatei prăbuşiri, de muchia abisului, li vine aproape să rida de obişnuitul joc de-a v-aţi ascuselea jucat cu el însuşi.

Să nu se mai gândească la nimic. Să se concentreze. Va fi singur pe o planetă necunoscută, fără a avea măcar dotările obişnuite. Totul, ca la începutul explorărilor spaţiale. Examenul, dur, îl obligă, să se descurce cu propriile forţe. Faţă în faţă cu necunoscutul va Ji doar împreună cu HERMES, prietenul superdotat, dar şi duşmanul cel mai perfid, B bine că prin legătura telepatică cu blocomputerul va avea o capacitate de analiză mărită enorm. Dar, metoda ideală, după cum s-a dovedit, în explorările spaţiale, nu-l entuziasmează, ca pe niciunul dintre cei de la investigaţii ştiinţifice. Nu-i o plăcere să ştii că fi se cunosc cele moi intime gânduri.

HERMES i-ar fi trebuit atunci, poate cu ajutorul lui ar fi descifrat ceea ce se ascundea în spatele privirii ei.

Stop. Simte în toate celulele creierului pericolul. Din nou amenințarea hăului fără fund. Să-şi impună să se gtndească la HERMES. Concluziile la care ajunge el pot cintărl mult în luarea deciziei de întrerupere a misiunii dacă sesizează că se întâmplă ceva cu investigatorul. Şi are în memorie date de psihologie umană cât pentru câteva tratate. Pe ea e curios dacă ar putea-o înțelege.

Stop. Dacă o ține tot aşa, HERMES va înțelege din primul moment după asolizare situația. N-are prea multe şanse să te ascundă dacă nu începe din timp. Da, dar pe ea, pe ea a sigur că n-ar fi tnțeles-o nici toți HERMESI1 folosiți în explorările spațiale.

Stop. Chiar că nu-şt mat poate permite luxul de a renunța la autocenzură. Părul negru, împodobit cu fulgi, strălucitori… Încă de acum să o În-ceo… Buzele întredeschise Într-un zâmbet de mărgean palpitând de viață. Nu asta nu, înapoi… Râsul, sănătos, lipsit de griji, dar cutremurător pentru el… HERMES, de n-ar fi el… Şt o-chii, ochii ei de o culoare Imposibil, de definit, ochii., Alunecă spre muchia prăpastie", iremediabil, centimetru cu centimetru. Tălăzuirt de mare albastră, freamăt verde de pădure tâ-nără. /şi simte degetele crispate într-un efort înnebunitor, unghiile înfipte în gheața rece, ascuțite de sute de ori de suflul tăios al groazei, susținând cu ultimele puteri corpul atârnat în gol. Căpruiul palpitând ca zbaterea continuă a universului. Şi senzația lui, imposibil de evitat, sentimentul că se pierde în necuprins ori de câte ori încerca să le pătrundă misterul. Că trece într-un alt univers. O cădere şi în acelaşi timp o înălțare fulgerătoare, într-o lume fără spațiu ji timp.

Degetele i s-au relaxat brusc, într-o decizie involuntară de renunțare, <? * derea fără tftrsft În „dineurile proprii, ca un zbor voluptuos sfidând gravitația. Sau poate că nu cade, n-are nici „n reper, poate că de fapt din zăgazurile distruse ale subconştientului erup spre conştient amintirile, proiectile care distrug tot ce a mai rămas din castelul de nisip în care s-a ascuns.

Şi, deodată, se simte purtat peste parseci. Pe Terra, în zilele premergătoare plecării. Strtngtnd-o în brațe. Simțindu-i fiecare fibră a trupului. A-fundlndu-şî privirea, ațâțat şi temător, în începutul de lume al irisului căprui, pe care Zumina descifrează pete verzi şt albastre. Fericit, dar măcinat de îndoieli. Ninge cu fulgi enormi peste o! Ume tnvesmtntată în alb

şi o priveşte cum aleargă bucuroasă ca un copil, ca să topească intre buze cite un fluture diafan, căruâa îi urmăreşte căderea din înalt. Aleargă după ea, o ajunge st ea se desprinde din îmbrăţişare şi-aleargî din nou prin zăpadă şi părul ii e o noapte împodobită cu diamante albe-strălucitoare şi râde întruna, de pare-ar fi adunat întreaga fericire a lumii în ea, într-un Ioc de unde nu i-o poate lua nimeni, fi tremură tot trupul de râs şi râde eu gura şi cu ochii. Risul acela continuu al ochilor ei ce nu poate fi tulburat de nimic. A trăit întotdeauna un sentiment acut de nesiguranţă pri-uindu-î, simţindu-se atins de setea nepotolită de viaţă pe care o răspândeşte În Jur. Nesiguranţa l s-a transformat acum aproape (n teamă. Se plimbă mină în mânB prin ninsoare şi o simte zvlcnind din când în ctnd, atrasă de a-tingerea răcoroasă a câte unui fulg. Iar el îşi simte sufletul plin, mult prea plin pentru a-i mai putea opri descărcarea. Vino cu mine la stele/îi spune deodată. 11 învăluie cu o privire vag întinată de o umbră, dar neclintit surtză-toare. Niciodată când a privtt-o în ochi nu a putut evita insinuarea ideii că râde de el. S-au oprit intre timp, o simte ridicându-se pe vlrful picioarelor, sărutlndu-l lung, apăsat. Vede apoi toate zăpezile Pământului oglindindu-se ca un reproş în ochii ei şi ştie că a pierdut-o. Dacă ea nu l-a convins să rămână. Trebuie să o înţeleagă. Nu poate să lase PământuL Nu se mai simte capabil nici măcar să alerge după ea când se îndepărtează.

Învălmăşeală de impulsuri luminoase şi sunete stridente i apeluri lansate de aparatele de bord. Timpul, scurt, de până la asolizare, în stingă. Holograme din diferite zone ale planetei, succe-dându-se. Date biologice proprii, în dreapta. A revenit, deci, la lumea reală. Foarte puţin timp înaintea clipei pe care a aşteptat-o parcă de când s-a născut. Iţi explică la fel ca-ntotdeauna, că nu toţi oamenii s-au născut cu patima necuprinsului. Şi se-nMstează din nou gândindu'se că la întoarcere, după mulţi ani, o va regăsi îmbătrinttă prematur de zăpezile Terret. Dacă o va mai căuta, pentru a-t risipi o eventuală fericire iluzorie. Remarcă surprins, că se gândeşte la ea în mod raţional, eliberat de groaza hăului. Au fost doar un miraj de iarnă speranţele că-l va însoţi şt-st reproşează că a crezut în ele. Să-şi menţină, deci, amintirile în subconştient.

Primul impuls telepatic de la HER-MES elimină cu totul, printr-un reflex parcă înnăscut, acţiunea trecutului, ti cuprinde o stare de frenezie ce estompează cu totul încordarea aşteptării. Verificarea costumului spaţial, dialogul cu HERMES. N amuză, fără s-o arate, ultima pregătire psihologică pe care i-o face. Şocul scurt anunţă asolizarea.

Senzorii confirmă identitatea condiţiilor de mediu cu cele cunoscute transmise anterior de sonde. Trece în ecluză, părăseşte modulul, calcă prudent pe treptele scării. Cerul e de un verde vag cunoscut. Lumina portocalie a stelei centrale trece printre culmile ascuţite ale munţilor din depărtare, domolite continuu în dealurile care îl separă de ei, stinse cu totul în platoul aproape neted unde a asolizat modulul. Puţin emoţionat, face primul pas pe sol. Consistenţă tare, pe care talpa costumului aderă uşor. Ar vrea să-şi înceapă programul, dar ştie că nu va reuşi dacă nu vede ce e pata brună care pulsează în dreapta, modifidndu-şi mereu configuraţia. Îl intrigă şi-l atrage irezistibil. Face paşi rari, nesiguri, în-dreptindu-se către ea. II cuprinde o senzaţie agresivă de nesiguranţă pe care nu o poate evita nici cu ajutorul lui HERMES. Îşi zice că e clasicul „sindrom de asolizare*, cu sentimentul Izolării, teama de necunoscut şt toate celelalte, iar HERMES li confirmă bănuiala. Fiecare nou pas, fiecare metru îi întăreşte deja convingerea că nu e sindromul. Şi crede tot mai mult că are viaţă în faţa. HERMES propune prudenţă. Asta şi face, privind de Ia distanţă, brunul parcă însufleţit, cu senzaţia că ii e familiar…

Şi, dintr-odată, căderea, hăul i s-a deschis sub picioare prea brusc, nelăsându-i măcar posibilitatea de a lupta. Brunul… Brunul acela… Brunul are luciri ca de iris.' Cerul, şi munţii, şi dealurile, şi el însuşi se contopesc şi conturează fiinţa ei. Cu ochi, buze, păr, faţă şi trup. Cu râs şi foame de fulgi. Nu mai există nici o limită pentru subconştientul în expansiune. Intră direct, fără oprelişti, pe tărâmul raţionalului, fl atacă prin învăluire, modificând percepţiile. Toată planeta a devenit astfel o fiinţă umană. Totul e ea. Sau ea e totul?

A uitat de goana spre stele şi de supernovele pe care le-a văzut din depărtare promiţându-şi grabnică apropiere. Contează doar senzaţia că o are Ungă el şi vraja brunului. E pe Pământ şi-aleargă împreună prin zăpadă, oprind între buze căderea fulgilor din înalt, neatinşi de trecerea timpului, într-un univers numai al lor. Încântat să îi îndeplinească dorinţele, pasionat de tot ceea ce el tţ face plăcere. Culegându-i înfiorat zâmbetul de pe buze. Cuprins de un sentiment intens de fericire pe care nu l-a mai trăit niciodată. Filtrul de biounde e capabil să limiteze dezlănţuirea subconştientului; HERMES încearcă din răsputeri să refacă legătura. Descifrează cu dificultate mesajul şi abia înfr-un târziu înţelege că trebuie să revină la navă. Ştie că tţ pierdut deşi a fost atât de aproape de victorie. Cit mat urgent, să se întoarcă la navă. Poate fi în pericol, pentru că planeta are căpăcit&ţi

mimetice. Capacităţi mimetice? Nu-i vine să creadă. Trebuie evaluate şi consecinţele existenţei loR. Li vine să rida d". R nu reuşeşte declt să zâmbească amar. O planetă care se autotransformă pentru a materializa la scară cosmică gândurile unui vizitator, poate unic, e ceva cu totul nou, nu-şi pot permite… HERMES e, într-adevăr, o bibliotecă de psihologie umană!

Ordinul de întoarcere la bază vine după ce a făcut deja doi paşi de la pata brună. Când începe, foarte încet, să revină în lumea reală. Tocmai când îşi spune că o va lua de la capăt.

SFÂRŞIT